

Klaras historia

framförs av Frida Bergh / Sven Boräng



Klara föddes 1929 i Köpenhamn, Danmark. Hon fördes till koncentrationslägret Theresienstadt 1943. Hon räddades 1945 och kom tillbaka till Köpenhamn. Klara utbildade sig till förskolelärare, gifte sig och fick två barn. Hon och maken slog sig ner i Helsingborg där de bor än i dag.

OM INTE NU SÅ NÄR? OM INTE VI SÅ VEM?

Sedan mitten av 1970-talet har personer från föreningen Förtintelsens Ögonvittnen rest runt i svenska skolor för att berätta om sina upplevelser av nazismens ondska. Förtintelsens Ögonvittnen är fortfarande aktiva ute i skolorna. Under våren 2010 gjorde de inte mindre än 105 framträdanden.

Föreställningen är ett komplement till vittnenas eget berättande. *Om inte nu så när? Om inte vi så vem?* bygger på tre överlevares historier som har nedtecknats och dramatiserats för scenen av Jan Mark.

DRAMATIKER Jan Mark REGISSÖR Håkan Paaske

SKÅDESPELARE Frida Bergh, Sven Boräng,

Bo-Christer Hjelte, Kenneth Milldoff

TURNÉLEDARE Julia Brandelius

På vår hemsida hittar du mer inspiration och information om projektet. Här kan du läsa de fullständiga berättelserna och se foton på Judith, Stefan och Klara som unga och gamla.

Du hittar också tips på litteratur och filmer, samt länkar till organisationer som har pedagogiska material om förintelsen.

malmostadsteater.se/omintenu



MALMÖ STADSTEATER

TRE DRAMATISERADE BERÄTTELSE I SAMARBETE MELLAN
FÖRINTELSENS ÖGONVITTNEN, FORUM FÖR LEVANDE HISTORIA,
MALMÖ STAD OCH MALMÖ STADSTEATER

OM INTE NU SÅ... NÄR? OM INTE VI SÅ VEM?

SKOLTURNÉ 10 APRIL–18 MAJ 2012

Johannes Krilons sista tal ur Eyvind Johnsons *Krilon själv* (1943)

Jag ser hur människorna glömmet.
Kanske har vi glömt mycket om tio år;
och om tjugo,
det vågar jag påstå,
är vi på god väg att glömma alltihop.
Men vi får inte glömma.
Jag upprepar det,
och så länge ni minns mitt ansikte och min röst,
så ska ni minnas dem
som en ständig upprepning av dessa ord:
Vi får inte glömma!
Remember!
N'oubliez pas!
Glem det ikke!
Kom ihåg!
Så länge vi lever
måste vi påminna andra
om det som har hänt oss.
Det kommer att låta tjatigt för ungdomen
– om tio år
eller redan nästa år.
Vi får ta den risken.
Vi måste ur vår mogna ålder ropa till ungdomen:
Vi förstår er,
men glöm inte.
Glöm inte!

Det är inte om hämnd vi talar!
Men glöm inte,
glöm inte!
Vi måste göra något som är bättre för människorna.
Men vi får inte glömma det som var,
det som hände oss.
Jag menar inte att mänskligheten ska fastna där,
i ett bittert kom ihåg,
men den får heller inte glömma.
Vi måste fortsätta framåt
och göra det som är bättre för människorna.
Och god propaganda för det som är bättre
det är att göra det som är bättre.